

תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם וְגו', וְהַעֲבִירוּ תַעַר וְגו'.
 וְאֵתְמַר לְיוֹאֵי לֹא סִלְקִין לְאַתְרֵיהוּ, עַד דְּיָרִים
 לֹון פִּהֶנָּא, בְּגִין דִּימִינָא מְדַבֵּר תְּדִיר לְשִׁמְאָלָא.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּיוֹמָא דְסִלְקִין לְיוֹאֵי
 בְּדוֹכְתֵיהוּ, בְּתַרִין פְּרִים. מָאִי טַעְמָא
 פְּרִים. אֲלֵא אֵינְהוּ כְּפָרִים, לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא
 לְהַאי פְּרָה דְאַקְרִי פְּרָה אָדוּמָה. פִּהֶנָּא כָּל
 חֵילָא וְכָל תְּקוּנָא בֵּיה תְּלִינָא, בְּגִין דְּכָל חֵילָא
 דְּגוּפָא בְּדוּרְעָא יְמִינָא קִימָא. וְעַל דָּא כִּהֶנָּא
 דְּרוּעָא דִישְׂרָאֵל כִּלְהוּ הָוִי. וּבֵיה קִימָא
 לְאַתְקָנָא כָּלָא וְלְאַתְקָנָא עֲלִמָא (כ"א מָאִי טַעְמָא פְּרִים
 אֲלֵא אֵינְהוּ שְׁמָאֵל כְּפָרִים לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא. תָּא תְּנוּ כִּהֶנָּא דְרוּעָא וְיִמִּנָא
 דִישְׂרָאֵל כִּלְהוּ הָוִי וּבֵיה קִימָא לְאַתְקָנָא עֲלִמָא וְלְאַתְקָנָא כָּלָא בְּגִין דְּכָל
 חֵילָא דְּגוּפָא בְּדוּרְעָא וְיִמִּנָא קִימָא וְכָל תְּקוּנָא בֵּיה תְּלִינָא) וְעַם כָּל
 דָּא, לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּלַחֲדוּי, אֲלֵא בְּגוּפָא
 וּשְׁמָאֵלָא, וְגוּפָא עֲקָרָא הוּא דְכָלָא.

השלמה מההשמטות (סימן ט)

וְהִנֵּיף אַהֲרֵן אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לְפָנָי יי. רַבִּי
 יְהוּדָה שָׂאִיל לְרַבִּי אַבָּא, לָמָּה הָיָה
 הַפֶּהֶן מְנִיף אֶת הַלְוִיִּם. אָמַר לוֹ, מְשַׁל לָמָּה
 הַדְּבָר דּוּמָה לְתִינּוּק. כִּשְׁהוּא בּוֹכָה וְכוּעֵס, מָה
 עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶּסוּ? אָמַר לֵיה רַבִּי יְהוּדָה,
 מְנִיפִין אוֹתוֹ וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי לְשַׁתְּקוּ.
 אָמַר לֵיה רַבִּי אַבָּא, יְהוּדָה יְהוּדָה, מָלָה זֹאת
 בָּאָה לִידֶךָ וְלֹא חֲקַרְתָּ בָּהּ, וְהֵלֵא יִשְׁמְעוּ
 אֲזַנֵּיךָ מָה שְׁפִיף מְדַבֵּר כֶּךָ הִיא מִדַּת הַגְּבוּרָה,
 פּוּעֵסֶת וְרוּגְזָת, דְּכַתִּיב, (בראשית מ"ט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי
 אַחִים כְּלִי חֶמֶס מְכַרְתִּיהֶם, וְכַתִּיב (בראשית מ"ט)
 אַרְוּר אַפְּסִי כִי עָז וְעִבְרָתָם כִּי קִשְׁתָּהּ, לְפִי שְׁהֵם
 מְתַגְּבְּרִים וּמְתַקְּשִׁים בְּאַפְּסִי וְעִבְרָתָם לְצִאת
 לְעִשׂוֹת דִּין לְכָלֹת וּלְהַכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזַי
 הַכְּהֵן, שְׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּדִּיק
 שֶׁל הַלְוִיִּם, שְׁהוּא מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדִי לְשַׁכַּף

עַד שְׁיָרִים אוֹתָם הַפֶּהֶן, מְשׁוּם
 שְׁהִימִין מְנַהִיג תְּמִיד לְשִׁמְאָלָא.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּיוֹם שְׁעוּלִים
 הַלְוִיִּם לְמַקּוּמָם, בְּשָׁנֵי פְּרִים. מָה
 הַטַּעַם פְּרִים? אֲלֵא הֵם כְּפָרִים
 לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא אֶת הַפְּרָה הַזֹּאת
 שְׁנִקְרָאת פְּרָה אָדוּמָה. הַכְּהֵן, כָּל
 הַפֶּהֶן וְכָל תְּקוּנָתוֹ תְּלוּי בּוֹ, מְשׁוּם
 שְׁכָל כַּח הַגּוּף עוֹמֵד בְּזוּרְעַת יְמִין,
 וְעַל כֵּן הַכְּהֵן הוּא זְרוּעַ שֶׁל כָּל
 יִשְׂרָאֵל, וּבּוֹ עוֹמֵד לְהַתְּקִין הַכָּל
 וְלְהַתְּקִין עוֹלָם, (מָה הַטַּעַם פְּרִים? אֲלֵא
 הֵם שְׁמָאֵל כְּמוֹ הַפְּרִים לְקַבְּלָא בְשִׁמְאָלָא. בָּא רָאָה
 הַכְּהֵן זְרוּעַ יְמִין שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הָיָה, וּבּוֹ עוֹמֵד
 לְהַתְּקִין הָעוֹלָם וְלְהַתְּקִין הַכָּל, מְשׁוּם שְׁכָל כַּח
 הַגּוּף בְּזוּרְעַת יְמִין עוֹמֵד, וְכָל תְּקוּנָתוֹ בּוֹ תְּלוּי)
 וְעַם כָּל זֶה לֹא נִמְצָא לְבַדּוֹ, אֲלֵא
 בְּגוּף וּשְׁמָאֵל, וְהַגּוּף הוּא עֲקָרָא
 הַכָּל.

השלמה מההשמטות סימן ט

וְהִנֵּיף אַהֲרֵן אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה
 לְפָנָי ה'. רַבִּי יְהוּדָה שָׂאִיל אֶת רַבִּי
 אַבָּא, לָמָּה הָיָה הַפֶּהֶן מְנִיף אֶת
 הַלְוִיִּם? אָמַר לוֹ, מְשַׁל לָמָּה הַדְּבָר
 דּוּמָה? לְתִינּוּק כִּשְׁהוּא בּוֹכָה
 וְכוּעֵס, מָה עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶּסוּ?
 אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מְנִיפִין אוֹתוֹ
 וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי לְשַׁתְּקוּ.
 אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, יְהוּדָה יְהוּדָה,
 מָלָה זֹאת בָּאָה לִידֶךָ וְלֹא חֲקַרְתָּ
 בָּהּ? וְהֵלֵא יִשְׁמְעוּ אֲזַנֵּיךָ מָה
 שְׁפִיף מְדַבֵּר! כֶּךָ הִיא מִדַּת
 הַגְּבוּרָה, כּוּעֵסֶת וְרוּגְזָת, שְׁכַתּוּב
 (בראשית מט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים כְּלִי
 חֶמֶס מְכַרְתִּיהֶם, וְכַתּוּב אַרְוּר
 אַפְּסִי כִי עָז וְעִבְרָתָם כִּי קִשְׁתָּהּ,
 לְפִי שְׁהֵם מְתַגְּבְּרִים וּמְתַקְּשִׁים
 בְּאַפְּסִי וְעִבְרָתָם לְצִאת לְעִשׂוֹת דִּין
 לְכָלֹת וּלְהַכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזַי
 הַכְּהֵן, שְׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיוֹן, מְנִיף
 אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שֶׁל הַלְוִיִּם, שְׁהוּא מִדַּת
 וְלְשַׁכַּף רְגָזָהּ וְכַעֲסָהּ, כְּדִי

הגבורה, כדי לשפך ולשקט רגזה וכעסה, כדי שישתפרו השערות מפל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו, פעין דגמא זו הפכה שמיניף את הלויים תנופה כדי שישקט הצד של הגבורה שלהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם. בא רבי יהודה ונשק את ידיו. וכשיתעוררו הדינין בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. (עד כאן מההשמטות).

זאת אשר ללויים וגו'. בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים יעבד, בן חמשים שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש שהרי אדם (בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש שנים יעבד, עד שעולה לדרגת חמשים), כשעולה לדרגה זו של חמשים שנים והלאה, יורד מתקף האש שבו. וכיון שהאש והחמימות מתקררת, הרי הוא פוגם לאותו מקום שנקשר בו.

ועוד, שקול זמרה לא כל כך נקשר בו, וקול צריף שלא יפגם, אלא צריף להתחזק, שהרי במקום הדין הקשה עומד, ולא בחלשה. ומשום זה צריף שלא יפגם אותו מקום שהוא קשור בו, שהוא דין הקשה, ולא החלש, ועל זה לא צריף להראות חלשה כלל בכל הצדדים. אשרי האיש שמשתדל בתורה וידע דרכי הקדוש ברוך הוא ולא סוטה לימין ולשמאל, שכתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה'.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא, מה הטעם הזהירם פאן על פסח, והרי נתבאר להם במצרים? אלא בשנה השנית זה היה, שחשבו

שישתפרו השערות מפל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו, פעין דגמא זו הפכה שמיניף את הלויים תנופה כדי שישקט הצד של הגבורה שלהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

בא רבי יהודה ונשק את ידיו. וכשיתעוררו הדינין בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. (עד כאן מההשמטות).

זאת אשר ללויים וגו'. (במדבר ח) תא חזי, ליואה בר חמש ועשרין שנין יפלה בר חמשין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחקמש ועשרין שנין יפלה, דהא בר נש (ס"א תא חזי ליואה בר חמש ועשרין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחקמש ועשרין יפלה עד דסליק לברגא דחמשיין).

כד סליק להאי דרגא דחמשין שנין ולהלאה, נחית מן תוקפא דאשא דביה, וכיון דאשא וחמימותא אתקרה, הא פגים לההוא אתר דאתקשר ביה.

ועוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדיה כל כך. וקלא בעי דלא יתפגם, אלא בעי לאתקפא, דהא באתר דדינא תקיף קיימא, ולא בחלשא. וכגין כך בעי דלא יפגים ההוא אתר דאתקשר ביה, דאיהו דינא תקיפא, ולא חלשא, ועל דא לא בעי לאחזאה חולשתא כלל בכל סטריין. זפאה הוא בר נש דאשתדל באורייתא, וינדע אורחוי דקודשא בריף הוא, ולא סטי לימינא ולשמאלא, דכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי'.

וידבר יי' אל משה במדבר סיני וגו'. (במדבר ט) אמר רבי אבא, מאי טעמא אזהר להון הקא על פסחא, והא אתמר להו במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישראל חשיכו דהא

ישראל שפסח זה הוא רק במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים, חשבו שלא צריך יותר. בא הקדוש ברוך הוא והזהירם עליו, שלא יחשבו שעבר זמנו במצרים ולא יצטרך. בגלל זה במדבר סיני בשנה השנית, להתקין להם לדורי דורות.

ואף על גב שהזהירם במצרים, עכשו צוה להם פעם אחרת באותו מקום שבו נתנו פל מצוות התורה. ועל כך בשנה השנית. מה זה בשנה השנית בחדש הראשון? אלא סוד עליון הוא שנה אחת וחדש אחד. מה בין זה לזה? חדש זו הלכנה. שנה זה השמש, שמאיר ללכנה. ואז היה בזמן שפל המצוות נמסרו בו.

רבי שמעון אמר, אוי לאותו איש שאמר שתורה זו באה להראות ספורים בעלמא ודברי הדיוטות. שאם כך, אפלו בזמן זה אנו יכולים לעשות תורה בדברי הדיוטות, ובשבח יותר מכלם. אם להראות דבר העולם, אפלו אותם סופרים בעולם יש ביניהם דברים יותר עליונים. אם כך, גלף אחריהם ונעשה מהם תורה כמו זה. אלא כל דברי התורה דברים עליונים הם וסודות עליונים.

בא ראה, עולם עליון ועולם תחתון במשקל אחד נשקלו. ישראל למטה - מלאכים עליונים למעלה. במלאכים העליונים כתוב, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות. (זה במקום עליון) בשעה שיורדים למטה (אף על גב שיורדים), מתלבשים בלבוש העולם הזה. ואם לא יתלבשו בלבוש כמו של העולם הזה, לא יוכלו לעמד בעולם הזה, והעולם לא יסבל אותם. ואם במלאכים כך, התורה

פסח לאו איהו אלא במצרים, וכיון דעבדו ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטריך יתיר. אתא קדשא בריך הוא ואזהר לון עליה, דלא יחשבון דהא קא עבר זמניה במצרים, ולא יצטריך. בגין (דף קנ"ב ע"א) כף במדבר סיני בשנה השנית, לאתקנא להו לדרי דרין.

ואף על גב דהא אזהר להו במצרים, השתא פקיד לון זמנא אחרא, בההוא אתר דכל פקודין דאורייתא ביה אתיהיבו. ועל דא בשנה השנית. מאי בשנה השנית בחדש הראשון. אלא רזא עלאה היא, חד שנה וחד חדש. מה בין האי להאי. חדש: דא סיהרא. שנה: דא שמשא, דנהיר לסיהרא. וכדין הוה בזמנא דכל פקודין דאורייתא אתמסרו ביה.

רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר, דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא, ומלין דהדיוטי. דאי הכי, אפילו בזמנא דא, אנון יכלין למעבד אורייתא, במלין דהדיוטי, ובשבחא יתיר מפלהו. אי לאחזאה מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא, אית ביניהו מלין עלאין יתיר. אי הכי נזיל אפתרייהו, ונעביד מנייהו אורייתא, פהאי גוונא. אלא כל מלין דאורייתא, מלין עלאין אינון, ורזין עלאין.

תא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו. ישראל לתתא, מלאכי עלאי לעילא. מלאכי עלאי כתיב בהו, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות. (האי כאתר עלאה) בשעתא דנחתין לתתא (אף על גב דנחתין), מתלבשי בלבושא דהאי עלמא. ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא, לא יכלין למיקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא. ואי במלאכי כך, אורייתא דברא להו, וברא עלמין פלהו,

שְׁפָרָאָה אוֹתָם וּבִרְאָה אֶת כָּל
הָעוֹלָמוֹת וְעוֹמְדִים בְּגִלְגָּה עַל
אֶחָת פֶּמָה וְכַמָּה, כִּיּוֹן שְׂיִרְדָּה
לְעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא תִתְלַבֵּשׁ
בְּלְבוּשֵׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכַל
הָעוֹלָם לְסַבֵּל.

וְעַל זֶה סִפּוּר זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה,
לְבוּשׁ הַתּוֹרָה הוּא. מִי שֶׁחֹשֵׁב
שְׂאוֹתוֹ לְבוּשׁ הַיָּמִים הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ
וְלֹא דִבֵּר אַחֵר - תִּפְחֵר וּרְחוּ, וְלֹא
יִהְיֶה לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. בְּגִלְגָּל
זֶה אָמַר דָּוִד, (שֵׁם קִיט) גַּל עֵינַי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מַה
שֶׁתַּחַת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, יֵשׁ לְבוּשׁ שְׁנֵרָאָה לְכָל,
וְאוֹתָם הַטְּפָשִׁים כְּשֵׁרוֹאִים לְבוּשׁ
עַל בֶּן אָדָם שְׁנֵרָאָה יִפֶּה, לֹא
מִסְתַּכְּלִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ
לְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחוֹשְׁבִים
שֶׁהַגּוֹף הִיא הַנֶּשְׁמָה.

כִּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹף, וְהֵם
מַצּוֹת הַתּוֹרָה שְׁנֵקְרָאִים גּוֹפֵי
תּוֹרָה. גּוֹף זֶה מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁים,
שֶׁהֵם סִפּוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפָשִׁי
הָעוֹלָם לֹא מִסְתַּכְּלִים, רַק בְּאוֹתוֹ
לְבוּשׁ, שֶׁהוּא סִפּוּר הַתּוֹרָה, וְלֹא
יִוָּדְעִים יוֹתֵר, וְלֹא מִסְתַּכְּלִים בְּמַה
שֶׁתַּחַת אוֹתוֹ לְבוּשׁ. אוֹתָם
שְׂיִוָּדְעִים יוֹתֵר לֹא מִסְתַּכְּלִים
בְּלְבוּשׁ, אֲלֵא בְּגוֹף שֶׁהוּא תַּחַת
אוֹתוֹ לְבוּשׁ. הַחֲכָמִים עֲבָדֵי
הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם עָמְדוּ בְּהַר
סִינַי, לֹא מִסְתַּכְּלִים אֲלֵא רַק
בְּנֶשְׁמָה, שֶׁהִיא עֶקֶר הַכֹּל, תּוֹרָה
מִמֶּשׁ. (וְלְעוֹלָם) וְלַעֲתִיד לְבֹא
עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל בְּנֶשְׁמָה שֶׁל
נֶשְׁמַת הַתּוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, כִּי גַם לְמַעַלָּה יֵשׁ
לְבוּשׁ, וְגוֹף, וְנֶשְׁמָה, וְנֶשְׁמָה
לְנֶשְׁמָה. הַשָּׁמַיִם וְחֵילוֹתֵיהֶם אֵלֶּה
אוֹתָם לְבוּשִׁים, וְכַנֶּסֶת יִשְׂרָאֵל זֶה
הַגּוֹף שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַנֶּשְׁמָה שֶׁהִיא
תְּפָאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן הִיא גּוֹף
לְנֶשְׁמָה. נֶשְׁמָה שְׂאֵמְרָנוּ זוֹ

וְקִיּוּמֵיּוֹן בְּגִינָה, עַל אֶחָת פֶּמָה וְכַמָּה כִּיּוֹן
דְּנַחֲתַת לְהֵאֵי עֲלֵמָא, אִי לָאו דְּמִתְלַבֵּשׂא בְּהֵנִי
לְבוּשֵׁין דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, לֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל.
וְעַל דָּא הֵאֵי סִפּוּר דְּאוּרִייתָא, לְבוּשׂא
דְּאוּרִייתָא. אִיהוּ. מָאן דְּחָשִׁיב דְּהֵהוּא
לְבוּשׂא אִיהוּ אוּרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מְלֵה אַחֵרָא,
תִּיפַח רִוּחִיהָ, וְלֹא יִהְיֶה לִיהָ חוּלְקָא בְּעֵלְמָא
דְּאַתִּי. בְּגִין כִּי אָמַר דָּוִד, (תְּהִלִּים קִיט) גַּל עֵינַי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מַה דְּתַחֲוֹת לְבוּשׂא
דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, אִית לְבוּשׂא דְּאַתְחֲזִי לְכָלָא, וְאִינוּן
טְפָשִׁין כַּד חֲמָאן לְבַר נֶשׁ בְּלְבוּשׂא
דְּאַתְחֲזִי לוֹן שְׂפִירָא, לֹא מִסְתַּכְּלִין יְתִיר.
חָשִׁיבוּ דְּהֵהוּא לְבוּשׂא, גּוֹפָא, וְחָשִׁיבוּ דְּגּוֹפָא,
נֶשְׁמָתָא.

כְּהֵאֵי גּוֹוֹנָא אוּרִייתָא, אִית לָהּ גּוֹפָא, וְאִינוּן
פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, דְּאַקְרוּן גּוֹפֵי תּוֹרָה.
הֵאֵי גּוֹפָא מִתְלַבֵּשׂא בְּלְבוּשֵׁין, דְּאִינוּן סִפּוּרֵין
דְּהֵאֵי עֲלֵמָא. טְפָשִׁין דְּעֵלְמָא, לֹא מִסְתַּכְּלִי
אַלְא כְּהֵהוּא לְבוּשׂא, דְּאִיהוּ סִפּוּר דְּאוּרִייתָא,
וְלֹא יְדַעֵי יְתִיר, וְלֹא מִסְתַּכְּלִי בְּמַה דְּאִיהוּ
תַּחֲוֹת הֵהוּא לְבוּשׂא. אִינוּן דִּידְעִין יְתִיר, לֹא
מִסְתַּכְּלֵן בְּלְבוּשׂא, אֲלֵא בְּגּוֹפָא, דְּאִיהוּ תַּחֲוֹת
הֵהוּא לְבוּשׂא. חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָא עֲלֵאָה,
אִינוּן דְּקִיּוּמוֹ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, לֹא מִסְתַּכְּלִי אֲלֵא
בְּנֶשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֶקֶרָא דְּכָלָא אוּרִייתָא מִמֶּשׁ.
(וְלְעֵלְמָא) וְלְזִמְנָא דְּאַתִּי, זְמִינִין לְאַסְתַּכְּלָא
בְּנֶשְׁמָתָא דְּנֶשְׁמָתָא דְּאוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, הֵכִי נָמִי לְעֵילָא, אִית לְבוּשׂא, וְגּוֹפָא,
וְנֶשְׁמָתָא, וְנֶשְׁמָתָא לְנֶשְׁמָתָא. שְׂמִיא
וְחֵילֵיהוֹן. אֲלִין אִינוּן לְבוּשׂא. וְכַנֶּסֶת יִשְׂרָאֵל,
דָּא גּוֹפָא, דְּמְקַבֵּלָא לְנֶשְׁמָתָא, דְּאִיהִי תְּפָאֶרֶת
יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אִיהוּ גּוֹפָא לְנֶשְׁמָתָא. נֶשְׁמָתָא